

hvis det modtages. Jeg vil derfor ønske, naar Sagen, som jeg haaber, kommer til Behandling i et Udvalg, at det der maa lykkes at opnaa Enighed om at sætte offentlige Anklagere ind.

Justitsministeren (Alberti): Jeg skal saa vidt muligt søge at undgaa Omtale af alle disse Detailspørgsmaal, som de foregaaende ærede Talere have berørt, idet jeg mener, at den rette Tid til at omtale disse Spørgsmaal vil være, naar der foreligger Ændringsforslag, sigtende til at forandre Lovforslaget i Overensstemmelse med Udtalelser, der fra forskellige ærede Talere ere fremkomne. Jeg skal holde mig væsentlig til de forskellige almindelige Synsmaader og Synspunkter, som ere fremkomne.

Jeg kommer da allerførst til, hvad det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) udtalte, at det foreliggende Forslag, saaledes som jeg havde forelagt det i det andet Ting, stred mod dette høje Tings og mit eget Standpunkt i denne Sag. Det er ikke rigtigt. Det ærede Medlem har Ret til at sige, at det Forslag, jeg har forelagt, ikke er i Overensstemmelse med de Afstemninger, som dette høje Ting flere Gange har foretaget, og som jeg har givet min Tilslutning. Det er rigtigt. Men deri, at dette høje Ting har vedtaget Retsreformen i en bestemt Skikkelse, og at jeg har givet denne Skikkelse min Tilslutning, ligger ikke, at dette er dette høje Tings eneste, bestemte og ufravigelige Standpunkt i denne Sag. Deri ligger, efter min Formening, ikke andet, end at dette høje Ting ligesom jeg har ment, at efter hele den historiske Gang, denne Sag har haft gennem de forskellige Proceskommissioner og disse Kommissioners Udarbejdelse af Forslag, vilde det være rigtigt at forsøge, om man paa Grundlag af disse Forslag kunde naa til en Reform af Retsplejen. Nu har det imidlertid vist sig, at man ikke har kunnet naa dertil. Saa ligger der paa ingen Maade deri, at man har stemt for og sluttet sig til Forslag af denne Beskaffenhed, noget som helst om, at dette skulde være det definitive og afgjorte Standpunkt i denne Sag. Derfor er det ikke rigtigt, naar det ærede Medlem vil søge at paahæfte dette høje Ting og mig et Standpunkt i denne Sag, som vi nu skulde ville gaa fra.

Det, som altid har været mit Standpunkt i denne Sag, og jeg tror ogsaa dette høje Tings, har været at søge at naa en Retsreform, som opfyldte Grundlovens Bud,

indførte Offentlighed og Mundtlighed saa vidt muligt i hele Retsplejen og indførte Nævninger i Misgerningssager og i Sager, som rejstes af politiske Lovovertrædelser, og det er Egenskaber, som jeg fremdeles vil fastholde, at det Forslag, jeg har forelagt, fuldt ud indeholder.

Det ærede Medlem mente, det ikke kunde gaa an i Øjeblikket kun at skride til Opfyldelse af den ene af de Grundlovsparagraffer, jeg, forrige Gang jeg havde Ordet, omtalte, og at, naar man lod den ene af disse Grundlovsparagraffer ligge til andre Tider, vilde det ogsaa fra anden Side kunne blive forlangt, at man af den Grundlovsparagraf, man søgte at opfylde, lod enkelte Dele eller en enkelt Del ligge til andre Tider. Jeg skal mod dette sige, at naar Grundloven har fundet, at disse Krav skulde fremsættes i forskellige Grundlovsbestemmelser, ligger der allerede deri, at det ikke var Krav, som man fra Grundlovsforfatternes Side krævede med Nødvendighed løste paa samme Tid, lige saa lidt som man vil kunne sige, at man, for overhovedet at løse en af Grundlovens Løfteparagraffer, skulde være nødsaget til at tage dem alle op til samtidig Behandling. Derimod har jeg — og det har jeg ofte gjort gældende — den Opfattelse, at naar man tager en enkelt af Grundlovens Løfteparagraffer op til Løsning, maa man løse den fuldt ud og har ikke Lov til at lade en Del af den ligge. Jeg kan selvfølgelig ikke vide, hvad der kan komme frem fra anden Side. Det er f. Eks. kommet frem, saa vidt jeg mindes fra det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), at man godt kunde lade Nævningerne ligge. Jeg kan kun sige, at min Opfattelse er den, at det kan man ikke. Min Opfattelse er den, at naar man vil søge at gennemføre en Retsreform, er det nødvendigt at opfylde Grundlovens Bud om Nævninger i Misgerningssager og i Sager om politiske Lovovertrædelser.

Det ærede Medlem mente imidlertid, at han allerede gennem det foreliggende Lovforslag skulde kunne paavise, at en Del af den paagældende Grundlovsparagraf var opgiven, idet han vilde gøre gældende, at en Opgivelse af Umiddelbarhedsprincippet i Virkeligheden medfører Opgivelse af Mundtlighedsprincippet. Deri er jeg, som jeg allerede har haft Lejlighed til at udtale, ganske uenig med det ærede Medlem. Jeg mener, at der slet ikke deri, at det foreskrives, at Mundtlighed skal indføres i Retsplejen, ligger noget som helst Krav om, at det saakaldte Umiddelbarhedsprin-